

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 304/2016
07.07.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, решавајући о захтеву „L. Т.“ д.о.о. У., улица ..., кога заступа Т.Ч., адвокат из Б., ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда, Одељења у Новом Саду III-3 Уп 169/14 од 20.05.2016. године, у предмету делегације надлежности у правној ствари измене реда вожње, у нејавној седници већа одржаној дана 07.07.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Захтев **СЕ ОДБАЦУЈЕ.**

Образложење

Захтевом поднетим преко пуномоћника подносилац предлаже преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда, Одељења у Новом Саду III-3 Уп 169/14 од 20.05.2016. године, којим је одбијен предлог поднет Управном суду 08.02.2016. године од стране заинтересованог лица у предмету III-3 Уп 169/14 -, „L. Т.“ д.о.о. У. (овде подносиоца захтева) за делегацију надлежности. Подносилац захтева тражи трошкове за састав захтева од стране пуномоћника адвоката у износу од 32.500,00 динара.

У поступку претходног испитивања поднетог захтева, Врховни касациони суд је нашао да је захтев недозвољен.

Према члану 3. у вези члана 8. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Управни суд у управном спору одлучује о законитости коначних управних аката и коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, осим оних у погледу којих је у одређеном случају предвиђена другачија судска заштита, као и о законитости других коначних појединачних аката, када је то законом предвиђено. Према члану 17. истог Закона, управни спор се покреће тужбом.

Одредбом члана 40. став 1. Закона о управним споровима прописано је да суд решава спор пресудом, а према одредбама чланова 25. до 32. истог закона, суд одлучује решењем у управном спору када се, у законом предвиђеним случајевима, тужба одбацује или се покренути поступак обуставља.

Одредбом члана 49. став 1. Закона о управним споровима прописано је да против правноснажне одлуке Управног суда странка и надлежни јавни тужилац могу да поднесу Врховном касационом суду захтев за преиспитивање судске одлуке. Према ставу 2. овог члана закона захтев може да се поднесе када је то законом предвиђено, у случајевима када је суд одлучивао у спору пуне јурисдикције и у стварима у којима је у управном поступку била искључена жалба, а према ставу 3. истог члана закона захтев се може поднети због повреде закона, другог прописа или општег акта или због повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решавање ствари. Одредбом члана 64. Закона о управним споровима прописано је да се против решења суда о одбацивању тужбе за понављање поступка, против решења којим се не дозвољава понављање поступка и против пресуде суда донете по тужби за понављање поступка може поднети захтев за преиспитивање из члана 49. овог закона.

Одредбама члана 30. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08 ... 13/16) је прописано да Врховни касациони суд одлучује о ванредним правним средствима изјављеним на одлуке судова Републике Србије и у другим стварима одређеним законом, одлучује о сукобу надлежности између судова, ако за одлучивање није надлежан други суд, као и о преношењу надлежности судова ради лакшег вођења поступка или других важних разлога.

Одредбом члана 62. став 8. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 40/15) је прописано да се захтев, односно предлог за делегацију надлежности може поднети и у другостепеном поступку, под условима из става 1. овог члана. Према ставу 1. тога члана Закона о парничном поступку надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак, или ако за то постоје други оправдани разлози. Одредбом члана 62. став 6. Закона о парничном поступку је прописано да о предлогу странке за делегацију надлежности из става 1. овог члана одлучује надлежни суд првог степена решењем против кога жалба није допуштена, у року од осам дана од дана пријема предлога.

Из наведених законских одредби произилази да побијаним решењем о одбијању предлога за делегацију надлежности Управни суд не одлучује о тужби којом је покренут управни спор у предмету тог спора – измена рече вожње, односно не одлучује о законитости управног акта који се тужбом оспорава, нити одлучује о тужби за понављање управно-судског поступка у предмету који је раније правноснажно завршен. Како се захтевом за преиспитивање судске одлуке у конкретном случају не предлаже преиспитивање одлуке Управног суда донете по тужби за понављање управно-судског поступка у предмету III-3 Уп 169/14, већ се захтевом тражи преиспитивање решења Управног суда, Одељења у Новом Саду III-3 Уп 169/14 од 20.05.2016. године, којим је одбијен предлог „L. T.“ д.о.о. У. (овде подносиоца захтева) за делегацију надлежности, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за подношење захтева за преиспитивање судске одлуке из члана 49. став 1. Закона о управним споровима, због чега је захтев недозвољен.

Са изнетих разлога, а на основу члана 53. став 1. Закона о управним споровима, којим је, између осталог, прописано да ће Врховни касациони суд недозвољен захтев за преиспитивање судске одлуке одбацити решењем, одлучено је као у диспозитиву овог решења.

Имајући у виду одлуку по захтеву, Врховни касациони суд није разматрао предлог подносиоца за накнаду трошкова за састав захтева од стране пуномоћника адвоката.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 07.07.2016. године, Узп 304/2016

Записничар,
Весна Карановић, с.р.

Председник већа – судија,
Мирјана Ивић, с.р.